

сидишь чуждъ слуга? Прѣдъ свойтъ си Господарь стои или пада; но ще стои, защото Богъ е силенъ да го направи да стои. (5) Нѣкой си има единъ день за по святъ отъ другъ день; а другъ има всякой день еднакъ. Всякой по свойтъ си умъ да бѣде удостовѣренъ. (6) Който различава деньтъ, различава го за Господа; и който не различава деньтъ, за Господа го не различава. Който яде, за Господа яде, защото благодари Богу; и който не яде, за Господа не яде, и благодаренъ Богу. (7) Защото нѣкой отъ насъ не живѣе за себе си, и никой не умира за себе си. (8) Понеже и ако живѣемъ, за Господа живѣемъ; и ако умираме, за Господа умираме; и тъй, живѣемъ ли, умираме ли, Господни сме. (9) Защото Христосъ за това и умръ, и възкрѣсна, и оживѣ, да господствува надъ мъртвитѣ и надъ живитѣ. (10) А ти ящо сядишь брата си? или ящо и ти прѣзирашь брата си? понеже кажи всина ще прѣдстанемъ на Христовото сѣдонице. (11) Защото е писано: "Живъ съмъ азъ, казва Господь, прѣдъ мене ще се поклони всяко колѣно, и всякой языкъ Бога ще славослови." (12) И тъй, всякой отъ насъ за себе си ще даде отвѣтъ Богу. (13) Тѣй като е, да не сѣдимъ вече единъ друго; но сѣдѣте повече това, да не полагате на брата си прѣдъвание или съблазнь. (14) Знаж и утѣренъ съмъ въ Господа Иисуса отъ нищо нѣма отъ самосебе си нечиство; освѣтъ за тогоя който мисли за нѣщо че е нечиство, нечиство е нему. (15) Но, ако е братъ ти скърбенъ поради яденieto, ти вече не ходишь по любовь. Съ яденieto си рече погубвай тогоя, за когото е Христосъ умрълъ. (16) И тъй, да се

не охулюва вашето добро. (17) Защото царството Божие не е яденie и пиенie, но правда и миръ и радость въ Духа Святаго. (18) Понеже който служи Христу въ това угожда Богу и удобренъ е отъ челоуѣчитѣ. (19) И тъй, да диримъ това което служи за миръ и за назиданie еднаъ на другъ. (20) За яденie чиедѣй стеснива Божията работа. Всичко е чисто; но шало е на челоуѣка който яде съ съблазнь. (21) Добро е да не ядешъ месо, нито да пиешъ вино, нито да сторишь нѣщо въ което се прѣпъква, или се съблазнива, или изнемоуѣва братъ ти. (22) Ти имашъ вѣра; имай и въ себе си прѣдъ Бога; блаженъ който не оскѣда себе си въ това което избира за добро. (23) Но който се съмнѣва, той ако яде осѣжда се, защото не яде отъ вѣра; и всяко което не бива отъ вѣра грѣхъ е.

ГЛАВА 15.

Ний силнитѣ дажжи сме да носимъ белабоститѣ на бѣславитѣ, и да не угождаме на себе си. (2) Но всякой отъ насъ да угожда на ближния си въ доброто за назиданie. (3) Понеже и Христосъ не угоди на себе си, но както е писано: "Укоренения на овиъ които ти укоривать нападнахъ върхъ мене." (4) Защото всяко що е отъ по на прѣдъ писано, за поучение намъ е прѣдъписано, та чрезъ търпѣнието и утѣшенieto на писанието да имамъ надежда. (5) А Богъ на търпѣнието и на утѣшенieto дано ни даде единомислие помежду ви по Христа Иисуса, (6) да славите единомудрно съ едни уста Бога и Отца на Господа наше-

Гал. 4; 10. Кол. 2; 10.
2; 16. Мат. 12; 36. Гал. 6; 5. 1 Пет. 4; 5.
Гал. 4; 10. 1 Кор. 8; 9, 13. 10; 32.
1 Кор. 10; 31. 1 Тим. 4; 3. Дѣян. 10; 15.
1 Кор. 6; 19, 20. Ст. 2, 20. 1 Кор. 10; 25. 1 Тим. 4; 4.
Гал. 2; 20. 1 Сол. 5; 10. 1 Пет. 4; 2. Тит. 1; 15.
2 Кор. 5; 15. Дѣян. 10; 36. 1 Кор. 8; 7, 10.
Дѣян. 10; 36. Мат. 25; 31, 32. 1 Кор. 8; 11.
Дѣян. 10; 42. 17; 31. с Гал. 12; 17.
2 Кор. 5; 10. 1 Кор. 8; 8.
Юд. 14; 15. 2 Кор. 8; 21.
Иса. 45; 23. Фил. ф Псал. 31; 14. Гл.

12; 18.
Гал. 15; 2. 1 Кор. 14; 12. 1 Сол. 5; 11.
Ст. 15. 1 Кор. 15; 11. Дѣян. 10; 15. Ст. 14. Тат. 1; 15.
1 Кор. 8; 9—12. 1 Кор. 8; 13.
1 Иоан. 3; 21. Тит. 1; 15.
Гал. 6; 1.

Гл. 14; 1.
1 Кор. 9; 19, 22. 10; 24, 33. 13; 5. Фил. 2; 4, 5.
Гал. 14; 19. Мат. 26; 39. Иоан. 5; 30. 6; 38. Псал. 69; 9.
Гал. 4; 23, 24. 1 Кор. 9; 9, 10. 10; 11. 2 Тим. 3; 16, 17.
Гал. 12; 16. 1 Кор. 1; 10. Фил. 3; 16. Дѣян. 4; 24, 32.